

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: з вівторка, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман. М. Попович, секретар.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

УКРАЇНСЬКИМ КОМУНІСТАМ В КАНАДІ.

Між українськими робітниками, а то й між фермерами, як це впрочім трапляється й між робітниками та фермерами інших національностей, є багато людей, що називають себе комуністами. Іх далеко більше, як членів Комуністичної Партії. Усіх тих, що зуть себе комуністами, можна поділити на кілька родів і класів. Перше все їх можна поділити на таких комуністів, що належать до Комуністичної Партії і таких, що не належать до неї. Тих, що належать до партії можна поділити на таких, що беруть участь в її діяльності, і таких, що тільки платять вкладки, приходять на партійні мітинги, але від всякої партійної роботи відмовляються, виправдовуючись тим, що вони, мовляв, до неї "нездійсні", або завжди не мають часу. Тих, що не належать до партії, можна поділити на таких, що сиравад співчувають і допомагають часом комуністичному рухові та таких, що нічого спільного з комуністичним рухом не мають, а часто не мають про нього найменшого поняття. Усіх їх можна ще поділити після їхнього розуміння комунізму, відкошення до становища Комуністичної Партії у всяких справах і питаннях до-що.

В останньому тижні місяця січня цього року відбувалася у Вінніпегу конференція представників українських відділів і частин Комуністичної Партії Канади і найважливішим питанням, над яким вона засталилася, було власне оце питання, як з усіх тих робітників та фермерів, що називають себе комуністами, зробити такі правдивих комуністів. Бо, зовсім слушно, конференція не всіх їх уважала за дійсних комуністів, хоч вони себе такими називають. Не можна ж уважати правдивими комуністами тих, що не належать до Комуністичної Партії. Між ними, правда, є такі, що час від часу, при всякій нагоді допомагають комуністичному рухові і вони є співчуваючими або симпатиками комуністичного руху і комуністів, але не комуністами. Крім того є ще й такі поза партією, що називають себе комуністами, але комуністичному рухові шкодять не гірше ворогів комунізму. По правді, то й тих членів Комуністичної Партії, що не беруть участі в її діяльності, не підчиняються її дисципліні, не можна визнати за правдивих комуністів.

Правдивий комуніст не тільки належить до Комуністичної Партії, але він її відданий, як то кажуть, душою і тілом. Праця для ідеї комунізму у нього завжди і всюди понад все, а Комуністична Партія понад всі інші організації. Ідеї комунізму він служить ширі й свято, а обовязки покладені на нього партією він виконує вірно не за страх, а за совість, не з примусу, а охотно і з гордістю, як дисциплінований борець з передовою бойовою армією пролетаріату. В правдивого комуніста загальна робітнича справа завжди важливіша від особистих вигод. Він завжди старатється робити те, що корисне для комуністичного руху, тоб-то для визвольного руху працюючих мас, а поборює все, що тому рухові тамує шлях і шкодить. Він завжди, навіть у приватному житті, старатється бути добрим прикладом для інших працюючих, щоб і їх приєднати до великої комуністичної ідеї і повести з собою на шлях боротьби за її здійснення.

Таких правдивих комуністів Комуністична Партія бажає мати в своїх рядах і таких вона старатється виховувати. Про виховання таких комуністів говорила й конференція представників українських відділів і частин Комуністичної Партії Канади. Маючи цю мету перед собою, конференція вирішила повести як найенергійшю політично-освітню працю так серед українського членства партії, як і серед українських партійних симпатиків; скріпнути організаційну працю; зміцнити партійну дисципліну і повести рішучу боротьбу з недбайливістю, легким відношенням до партійних обовязків і занедбуванням їх. В звязку з тим конференція вирішила за ініціативою і одобренням Центрального Виконавчого Комітету К.Л.К. зробити деяку зміну в головному українському агітаційно-пропагандовому комітеті (агітпропом), а також вислати сталого об'їздного партійного організатора.

Ці постанови конференції всі українські члени і симпатичні Комуністичної Партії повинні не тільки привітати, але допомогти своїми ширими стараннями на місцях їх виконати. Власне від членів партії, від її відділів і частин на місцях головним чином й залежить виконання цих постанов. Агітаційно-пропагандовий комітет від імені Центрального Виконавчого Комітету партії дасть директиви, поради й допомогу, але виконати працю на місцях можуть і мусять тільки відділи й частини партії на місцях. Агітпропом може прекрасно виконати своє завдання на сто процент, але успіху з того не буде, якщо праця на місцях буде занедбана. Якщо відділи й інші частини партії тільки перешучиватимуть писемьа й заклики Центрального Виконавчого Комітету або Агітпропому, і приймають прочитане за формальності до відома, складатимуть їх у шухлядки а нічого з розпоряджень партії не виконуватимуть — тоді й найкращі постанови партійних тіл на ніщо не здадуться.

На жаль, треба визнати, що багато чого в українських відділах і частинах партії не виконувалося так — особливо в останніх кількох місяцях, — як це повинно-б було бути. Взяти-б, для прикладу, хоч-би працю в шапових частинах у тих місцях, де передово реорганізація партії: нарікань там повно, що тяжко виконати працю. А коли приглянутися цій справі ближче, то виявляється, що найбільша трудність в тому, що члени деяких груп не збираються всі разом, щоб бодай обміркувати, що можна, а що не можна зробити. Не пробують шось зробити, через те й не можуть нічого зробити. Або хоч-би й те, що від якогось часу дуже мало хто пише до нашого часопису про те, що роблять українські відділи і членство партій у ріжких місцевостях. Що це значить? Неваже вони не існують, або праця їхня цілком завершена? Ні, зовсім не те, нам відомо, що існують українські відділи і членство партії і шось вони роблять на місцях, але про себе й свою працю багато із них ні чутки поза своєю місцевістю нікому не дають. Це ні менше, ні більше недбайливість, з якою треба боротися.

І ось тому то ми вітаємо постанови конференції представників українських відділів і частин партії та по ширості закликаємо усіх українських членів Комуністичної Партії, як також усіх тих товаришів робітників і фермерів поза партією, що називають себе комуністами: Товариші! Злучіться тісно під прапором своєї єдиної правдивої партії і візьміться за працю над самими собою в тому напрямі, щоб стати правдивими комуністами, достойними товаришами тих славних великих борців нашої класи, що віддали і віддають своє життя за велику й святу ідею комунізму.

ДО ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ ЧАСТИН КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ КАНАДИ.

Товариші! Від довгого вже часу по відділах партії та інших наших організацій кружляють писемьа та "заклики" за допомогою "революційному рухові" та будові "Комуністичної Партії" Буковини.

Коли ми, як партія, не підпринмали жадних кроків в цій справі, не закликали відділи до цієї допомоги, то сподівались, що товариші звертаються до нас з докором, що ми ігноруємо так "важну справу" як "будову Компартії на Буковині" та помір тамошньому "революційному рухові". Однак справа мається інакше. Подекуди ці заклики проваляються й досі. Товариші звертаються до нас з докором, що ми ігноруємо так "важну справу" як "будову Компартії на Буковині" та помір тамошньому "революційному рухові".

Щоб вже раз покінчити з цим замішанням та непорозумінням, щоб покласти кінець закулісовим махінаціям невідвільних одиниць, вважаємо за потрібне подати до загального відома наступне.

Першу комунікацію в цій справі ми одержали в формі заклику, що був поміщений в першо-трансовому числі "У. Р. В." з минулого року. Помістивши цей заклик, ми зараз вдалися до партійних установ Західної України та поодиноких визначних товаришів за поясненням та ширшими інформаціями про цей незваний нам досі "революційний комітет", що був підписаний під загальним покликом та людей, що до нього входять. По довгому часі ми дістали повідомлення, що цим рухом керують одиниці невідвільні й неуповноважені до такої роботи та що самий їх рух не є визначений жадними партійними тілами. Ми дізнались, що цей комітет знаходиться у Відні й немає нічого спільного з комуністичним рухом на Буковині.

Ці інформації, та ще багато чого більше зістали підтверджені також іншими авторитетними людьми, що й впевнили нас, що до цього комітету треба ставитись обережно.

ЩЕ ПРО НЕГІДНИКІВ.

На цей раз про меншого негідника, ніж В. Винниченко. А саме про професора доктора Романа Смаль-Стоцького.

Себ-то, ми зовсім не хочемо сказати, що негідності в йому менше, ніж у Винниченка. Ні, що до-чого, то всі вони одне одному, більш-менш дорівнюють. Але Роман Смаль-Стоцький, хоч він і професор, і доктор, і дипломат і мав навіть ще деякі фахи, та все таки не займав такого визначного місця серед українських громадських діячів "патріотів", як Винниченко. І професорської слави він зазнав більше за рахунок свого "батька Степана Смаль-Стоцького, дійсно визначного вченого, члена Всеукраїнської Академії Наук; бо про науковій праці і успіхи си-на Романа — не дуже багато було чути.

За те, останніми часами, вся українська преса присвячує чимало місця славнозвісним дипломатичним заходам Романа Смаль-Стоцького, скерованим до підтримування польсько-шляхетської орієнтації серед галицьких Українців. Зворушливо-ніжні почуття, шоними чулий професор раптом запалав до Станіслава Грабського, справді заслуженого на увагу. Оже не буде лиха, коли ми присвятимо кілька рядків негідникові другорядному;

Україні", котрий провадив свою "патріотичну" акцію... якраз за гроші Габсбургів і Гогенцоллернів.

Більшої ганьби для українського визвольного національного руху годі було-б вигадати й найгіршим ворогам українства. Все це скидалося на якусь величезну провокацію, з метою скомпромітувати й знищити змагання українських повновладних мас до звільнення від національного і соціального гноблення. Кому-ж мали ті маси завдячити за те все?

На чолі "Союзу Визволення України" стояла купка "широкопатріотичних" негідників, а серед них визначне місце займав професор доктор Роман Смаль-Стоцький. О, він був дуже активним, він не жалів зусиль у своїй "патріотичній" роботі, бо-ж і "найясніший цсар" не жалів грошей на оплату своїх вірних слугів. І ось ми чуємо про те, як проф. Роман Смаль-Стоцький шире, друкує, агітує, їздить по-Вестпаллах та Фрайштатах, де-росташовано було російських військових бригад-Україні, провадить "серед них курси, вилгоцуює лекції, ремствує. І все це з наказу "найяснішого" цсари.

Мушу зробити застереження: серед членів "Союзу Визволення України" були й чесні одиниці, які щиро помиралася, "не видаючи, що творять". Коли вони довідалися, звідки йшли гроші на працю Союзу, коли вони переконалися, що робили не патріотичну, а зрадницьку справу, то вони щиро показали й гостро осудили свої попередні помилки. Роман Смаль-Стоцький не належав до тих щасливих-винятків. В особистій розмові до мною на початку 1924 року він гостро осуджував одного з бувших членів "Союзу Визволення України", котрий провадив свою "патріотичну" акцію...

Також ми чуємо про те, як проф. Роман Смаль-Стоцький шире, друкує, агітує, їздить по-Вестпаллах та Фрайштатах, де-росташовано було російських військових бригад-Україні, провадить "серед них курси, вилгоцуює лекції, ремствує. І все це з наказу "найяснішого" цсари. Мушу зробити застереження: серед членів "Союзу Визволення України" були й чесні одиниці, які щиро помиралася, "не видаючи, що творять". Коли вони довідалися, звідки йшли гроші на працю Союзу, коли вони переконалися, що робили не патріотичну, а зрадницьку справу, то вони щиро показали й гостро осудили свої попередні помилки. Роман Смаль-Стоцький не належав до тих щасливих-винятків. В особистій розмові до мною на початку 1924 року він гостро осуджував одного з бувших членів "Союзу Визволення України", котрий провадив свою "патріотичну" акцію...

(Кінець буде.)

І. Ю. Кулик.

ЛІВЕ КРИЛО РОБ. РУХУ В АНГЛІЇ.

Коли на ліверпульському конгресі Партії Праці реакціонери провели були всі свої резолюції дуже легко, то виглядало, що немає вже надії на можливість лівної акції на політичному полі, що відповідала-б тому, що було ухвалено в Скарборо на трейд-юніонному конгресі.

Та вже тепер є ознаки, що робітничий зовсім не задоволене реакційним становищем на ліверпульському конгресі і "Лондон Тайме" друкує спеціальну статтю під заголовком: "Об'єднання з червоними, крок в ліву Независимої Партії Праці, дійсно радянська діяльність". Звіт вказує, що краєва рада Независимої Партії Праці виступила з пропозицією створення об'єднаного політичного фронту з російською компартією і що краєва рада Н.П.П. постановила порушити питання на наступному засіданні Екзекютивні Другого Інтернаціоналу.

На багатьох робітничих з'їздах Независимої Партії Праці зробило велике враження те, що виявилось на розсправі комуністів. А виявилось, що методи комуністів були такі, що "на цих точках можливо осягнути політичну єдність як в цій країні, так і за кордоном". Знаменим є, що "Тайме" ставиться до цього як до важливої події.

Кравий рух меншости.

Положення в Англії є того роду, що може все статись протягом наступних кількох місяців. Я не пригадую ні в який час за останніх 35 років, щоб антагонізм між класою працевдавців і робітниками був так напружений, загострений, як то помічається тепер, з виглядами на чимраз сильніший антагонізм в майбутньому. З дня на день речники з кожного боку заступаються за своє і вживають гострих, недвозначних слів.

Вуглекопи.

Звичайно, проти цих підлх наклепів чорносотенства боролась не тільки Україна, але й все революційне, або й просто навіть свідоме й сумління громадянство тодішньої Росії. Але який тяжким ударом було це для всіх, хто борювався проти тих інсинуацій, коли загально відомим став факт утворення у Відні "Союзу Визволення У-

3 ЩОДЕННОГО ЖИТТЯ.

ПРО ЦЕ ТАКОЖ ТРЕБА ЗНАТИ.

"Пуритром совеско" сходять, Пуритром криється в морю: Так буд і ти все спокійний В шастю і в горю". Іван Франко.

Щоби бути все "спокійним" в шастю і в горю", то треба бути все з людьми.

Шастя нічого не вартує на самоті, а горя ніхто не усуне, лише люде, товариство, організація.

Про людей треба все знати, як в шастю, так й в горю. Хто ділиться з людьми своїм щастям, той зможе поділитись з людьми й своїм горем.

Іван Фамільон не знав цього. Він мав три тисячі доларів, свою хату й стапу роботу.

На все дув з гори. Коли йому хто сказав що небудь про організацію, то він й слухати не хотів.

— На якого чорта мені організація? Там належать лише батяри. Я-ж господар! В мене хата, робота...

Так минали дні, тижні, місяці, роки.

"Господареві" тяжко загоріла жінка. Ходила по лікарях, вони до неї заходили (захохали "господарів!") і вкінці кінців відправили до... Рочестера. За тисячами лише дим.

Звів "господар" моргедаж на свою хату.

Зі "сталю" роботи прогналі, бо за багато остався дома.

Найстарша дівчина викрутила ногу і завів до шпиталю.

Четверо дрібних дітей і треба було наймички до них.

Жінка в Рочестер, старша дівчина в місцевім шпиталі, решта четверо ходили по вулицях на пів голі, а він заглядів позад фабричні мури за роботою.

Була вже пізна пора вечером. Секретар та голова Робітничого Запозомогого Товариства переглядали нові аплікації.

Цей, братку, виступав проти наших робітничих організацій, а зараз виповнив свою аплікацію. Як ви думаєте? — питає секретар догоми.

— Може вже поправився.

— Який чорт, поправився!

— Члени розважать.

— Побачимо.

Хтось застукав.

— Прощу!

— Добрий вечір!

— Та далі вже буде ранок

Що скажете?

— Та знаєте... Я все добре відноситься... Якоб не було спроможні... Та й перше ще не було Р.З.Т., а я не раздумав про це...

— Так так, — відозвався секретар, розуміючи в чім річ, — але в той час у нас була осідна робітничая організація!

— Я хочу до Р.З.Т. Прощу дати мені аплікацію.

— Аплікацію дамо, чому-ж ні. Нате вам та виповніть і підійть до нашого лікаря.

— Чи ви-б часом не помогли мені кількома доларами? Я віддам!

— Цю справу ми не можемо вирішувати лише в двох. Треба піддати під увагу членства. Ви мусите також тяжити, що ми перше все помагаємо лише своїм членам, тим, що наклали до цієї каси. Треба було й вам вкладати свою маленьку частину, а сьогодні були-б певні помочі, хоч ви самі й не хорі.

— То я зайду пізніше, иншим разом.

Це був той самий "господар".

Дрипка.

ПРИСУД В СПРАВІ 40 УКРАЇНСЬКИХ СЕЛЯН.

Касаний суд у Лубдині переглянув справу 40 українських селян, обвинувачених за участь в повстанській русі і присудив: 20 селян — на 9 років фортеці, 1 — на два роки вазниці, 2-ох — на три роки вазниці і одного — на 4 роки вазниці.

Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті"!